

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3079/2020
01.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Весне Субић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радомир Бућковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије-Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3008/19 од 10.06.2020. године, у седници одржаној 01.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3008/19 од 10.06.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3008/19 од 10.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1079/18 од 29.05.2019. године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности тог суда, па је ставом другим изреке усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде штете због мање исплаћене плате у периоду од 01.11.2012. до 01.10.2015. године, плати укупно 1.782.911,08 динара, у појединачним месечним износима, ближе одређеним овим ставом изреке, са законском каматом почев од 26-ог у наредном месецу за текући месец до исплате. Ставом трећим изреке тужена је обавезана да надлежном Фонду ПИО, у корист тужиоца уплати одговарајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, за период и на износе досуђене ставом другим изреке. Ставом четвртим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 320.100,00 динара са законском каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3008/19 од 10.06.2020. године, жалба тужене је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена у ставу другом, трећем и четвртим изреке и одбијен захтев за накнаду трошкова другостепеног

поступка, па је тужена обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка по жалби од 36.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата разлике зараде тужиоцу, у висини накнаде двоструког износа плате на основу обављеног рада и времена проведеног на раду. О овом праву тужиоца, као и о основици која се узима као основ за утврђивање двоструког износа плате, одлучено је уз примену материјалног права које је у складу са правним ставом заузетим на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, од 21.05.2019. године, као и правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правој ствари, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике зараде, поднета је 01.11.2015. године, а вредност дела правноснажне пресуде који тужена ревизијом побија је 1.782.911,08 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност правноснажне пресуде не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, односно динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је и ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић